

Antonín Sova: Smilování

Vše vadlo na mně, kořeny v černé zemi svrasklé a skrčené,
mé větve holé jak pěsti zaťaté k zrudlému hrozily nebi...
Já nebyl sám však, tisíce bylo nás, nás byly miliony,
my vadli... Byl podzim, byl podzim, podzim vyžilých kultur.

A bože můj, za listem list, květ za květem a snět za snětí,
trysk pryskyřičných šťav za vůní rozechvěných,
vše haslo tiše, dumavě, hasly nás miliony,
a naše větve vzdorné jak pěsti k rudému hrozily nebi...

A jednou, když zoufal jsem již v severních metelicích,
kdos Velký přišel, pod mými větvemi spočinul zemdlen
a smilovav se, vyrval mne s kořeny při vzchodu Slunce.

Mne přesadil v Údolí nového království... V klidném jitru
mé nové květy vzhořely po snivých, měsíčných nocích,
den jarní byl... A člověk šel a hluboké oral tu brázdy.